મુંબઈ નાટક મંડલી.

ચતરા બકાવલીનાં ગાયનો.

મુંબઈ:
મુંબઈસમાચાર છાપખાનામાં છાપયું છે.

૧૮૮૯.

કીંમત આના બે.

३८२९

ચતરા બકાવલીનાં ગાયનો.

૧.

રાજીન્દર રીમ ઝીમ ઝુમ ઝુમ સનનનન
દેવેં નાદીર જર સીમ જાનના કદરેદાંની—રાજીન્દર૦

હાલી ધુમ હાલી ધુમ સનનનનનનન, હરાભરા આના જમેલ મીલાના, સરગમ હરદમ ગાએં બજાએં, દોચન્દ માપાધા કીટકીટધા, કીટકીટધા કીટકીટધા ચટપટ ગીન્ના કીટકીટધા, મથથા ચમકત દોસત દમકત જગ બીરહમ બડે જગધર બડે જગધા—રાજીન્દર૦

૨.

કયા સોહાએ રંગે જો મોરા રંગ
મોરે રંગસે હએ ખીલ રહો હર રંગ—કયા૦
નીલમકા હએ રંગ નીરાલા
બરખાકી રૂતમે ઝમકે સો મોરા રંગ—કયા૦
પુખરાજ હએ હર રંગસે બાલા
ફેસલે ખીજાંપર ચમકેસો મોરા રંગ—કયા૦
લાલ રંગસે હએ જગ ગુલલાલા
ફુસલે બહારપર દમકે સો મોરા રંગ—કયા૦
સબજ પરી મએ સબસે હું આલા
રૂત બેરૂતમે ચમકે સો મોરા રંગ—કયા૦

૩.

એએ રંગી, રંગે તુ રંગત નીત રંગ રાગ રંગત કહો ચમકત દુનયામે કઓન આલા—એએ૦

રંગે તુ રંગ રંગ રંગગ બરંગી હર હર રંગત દીન રએના, નજર પડત હએ તોહે રંગીલી કયા રંગોમે રંગી રંગ નીરાલા—એએ૦

૪.

આદમમે એ સીફત સુનાકે રાજકે ગુલશનમે પસન્દ આઇહું—આદમ૦
રાજમે લાલોંકી લાલ બનીહું, સાહેબે હુસનો જમાલ બનીહું
બશરકે રંગ નએ ઢંગ બતલાકે—રાજકે૦

૫.

અએ માહારાજ સુનીએ કાંહાંની
ઇશ્કમે એ હુઈ હએ દીવાંની
ગએર જીન્સોસે હએ પીત ઠાંની
જાના ઇનિસાંનકો ઇસતે જાંની
કયા હુઆ તુજકો અએ બદ કરીના
તુતો થી નેક દાના ઓ બીના
સરવરા ઇસિકો મુશકીલ હએ જીના
બખ્શીએ ઇસિકી તકસીરો કીના

૬.

દુર દુર ઓ નારી નાકારી આજારી બાજારી દુર દુર—દુર૦
પરીકે તનકા નુર કયા નહી મીલા, જીનોકા જના નુર કયા નહી મીલા,
તરસ તરસ બશરકે તનપે શરકે ધનપે ખુદ પસન્દ જાએ ગીરી ધાએ પડી;
લીખ્ખી હએ તેરે નામ નારી ખાકધુર દુર દુર—દુર૦

૭.

ચન્દે મહેતાબ હુબી ગન્દે તાલાબમે અલઅમાંન અલઅમાંન,
અલઅમાંન અલઅમાંન હાએ હાએ હાએ હાએ—ચન્દે૦
સરવરે બરતર અખતરે અનવર, હુઇ બેજઓહર ગુલેઅખતર
પર; દીલબરે ઇન્દર પરી માહાસુન્દર, પરીઓંકી અફસર ગીરી કમતર પર
હમજાતોંસે નાતા તોડા, જીન્નાતોંસે મુહકો મોડા, કએસા હમ હુરોંકો
છોડા, બે નુરોંસે રીશતા જોડા, હાએ હાએ હાએ હાએ—ચન્દે૦

૮.

યા રબ હાલ ખુલ જાવે, ઇશક કોઆ કયું તુને પએદા, કાનો સુના
ઇલિજામ ધુમધામસે, સુન સુન સુન હુએ હોશગુમ હોશગુમ—હાલ૦

પીતમે સુલગા દીલ જલજલકે, જાંન પડી હએ અબ જલકે દીલ હએ દુશમન જાંન હએ બએરન, પુર ગમ હુએ હમ હમદમ હુએ કમ—હાલ૦

૯.

કોઇ લેના બેગ ખબરીઆ જીઆ મોરા સતાએ ઇન્સાં
અએસે બનમે ઉઠા, ઝટક પટક હાલો, રહે બીન દેખે ચએના—કોઇ૦
કોઉ જાઓ ઉઠાઓ ઉઠાઓ ઉઠાઓ, અએસા દેખો જો છલએ કોઉ, કાહુ સંગ દુખ દેના—કોઇ૦

૧૦.

ઓ બદકાર ઓ મગરૂર—ઓ બદનામ ઓ બેનુર
દુર દુર યાંહાંસે દુર—સર બસર હએ પુર કુસુર
દુર દુર અએબદાર, થુ હએ તુજપે નાબકાર
સંગ બન હરાંમખ્વાર, આધે તનસે બેશઊર.

૧૧.

કોઇ હાલ કહો જાકે, મેરી પરીકો સમજાકે—કોઇ૦
તેરી ખબર દે કઓન મુજે અઓર લાવે કઓન નીશાંન
તુજે કાંહાં મએ પાઉં જાન એહી હએ ધ્યાંન રહા હએરાંન—કોઇ૦
અએ પંખ પખેરૂ ઉડે ફીરે તુમ જગે જગે પર દુર
કંહી નજર પડી વો હુર સરાસર નુર જો હએ મજબુર—કોઇ૦
સુનો સુનો અએ બનકે દરખ્તો સુનો મેરી ફરીઆદ
કાંહાં જમા મેરા શમશાદ કરો ઇમદાદ મએ હું બરબાદ—કોઇ૦
અએ જમીન ફટજા જરા તુ હટજા નજર પડે ઇસરાર
કાંહાં છુપી હએ વો દીલદાર ગુલે બેખાર મેરી ગમખ્વાર—કોઇ૦
હવા સલાંમો પયાંમમે હએ જેહાંમે તેરા નાંમ
જાંહાં મીલે વો ગુલઅન્દાંમ તુ દે પએગામ એહી હએ કાંમ—કોઇ૦

૧૨.

દીલ મોલ રૂમ ઝુમ કરોજી સએર, દેખના ભાલના કુદરત બહારે પ્યારી પ્યારી, હએ ધરતીપર બહતી પરવરદીગારકી ગુલકારી—સએર૦

જાનકે બાગકે .નુરે ચરાગકી ચમક દમક ગજબ જાની પર ઇસ ધુલકે બાગકે ફુલમે તડક ભડક અજબ જાંની કુદરત તકતક નુદરત ચુન્ના હીકમત ફીતરત ચટપટ ગુન્ના—સઐર૦

૧૩.

દીલજાંનીકો પાએ ખુદાયા ચેરા તેરા કએસે
બાર અલમકા ઊઠાકે સરપે જંગલ જંગલ ભટકે
કરૂં કયા અએ મઓલા સંગતકો પાઉ મએ કીસજા.

૧૪.

અજબ નહી ઇકસીર તુમારી ખાકકો ચાહે જર કર દે
પરીયાંમે હરએક પરી ખેપરકો ઊડા બરતર કર દે
કયું કહેનેમે દેર કરે તુ હાલસે અપને ખબર કરદે
શાએદ કોઈ મેહેરે શમાઈલ રાતકો તેરી સહર કરદે
બકાઓલીકે પાસ હમારી જો કોઇ જલ્દ ગુજર કરદે
ખાકસે ગોયા હમે ઉઠાકર નુરી પર અકુસર કર દે
સંગલમે હએ જાન તુમારી કઓન વો પેશે નજર કરદે,
રાજીન્દર સુન પાએ તો હમકો દમભરમે પથ્થર કરદે
કોઈ હમસે કઓલ કરે હએ કોઇ પએદા ડર કરદે
તુમમેસે કોઇ ખુશીકા પ્યાલા દેતા હએ તો ભરકરદે
આદમ સઓ તકરીર ઉઠાકર પરીકી આખેં તર કરદે,
થાંમલે તખ્તે પરીકા પાયા વોહી કરમ તુજપર રકદે.

૧૫.

ખુદાકો દીનરાત જપતે રહો ભજન અસતુત ધર્મકા સુનો જપ કરો દમ ભરો મન હરો ચીત ધરો નીત ડરો જતન કર બએરાગ રબકો—દીન રાત૦

હર ભજન કર હર ભજન કર બાતીની ઘરકા દરકા જરકા મોહની નીરગુની કર સુમરની તુ બરમલા ચએની કાહેલી સરવશ ગુજરની કલ ખુદા ઘર અનગીની સરપે ઇજા હએ સુની નર્ક પટકર લડપ રહેની છોડો જાંહાંકી બાતકો—દીન રાત૦

૧૬.

ખુશ રહો ખુશ રહો જાઓ અએશ મનાઓ રાજનમે, બએઠો ગુન ભરી બાત સુનાઓ—ખુશ રહો૦

ખુશ રહો પ્યારે મીત હમારે રાજદુલારે જાઓ જગ સાલારી અઓર સરદારી બરખુરદારી પાઓ ફુલફુલવારી પાઓ.—ખુશ રહો૦

અએ સરવર દીલજાની પ્યારે હર સુમરન ગુર ગ્યાંની પ્યારે ગુલરૂખ યુસુફસાની પ્યારે હો તુઝકો સુલતાની પ્યારે—ખુશ રહો૦

૧૭.

અએ પીરે જીશાંન ઈસ અહેસાનપે કુરબાંન દીલોજાન
એ આસી હએરાન પરીશાન થા હરઆન ખાંનદાનસે
વીરાન મહેરબાન કદરદાન મીલે આપસે જીશાંન
દેયાંન ગ્યાંનસે હું મસ્ત કીએ અહેસાંનોપે અહેસાન—અએ૦

૧૮.

મુદ્દતોં બનમે ફીરા કએસ કભી બન બનકર
સીર હુઆ કોહકે ફરહાદસા દુશમન બન કર
હરમે ઈશ્કમે કરતા રહા અલ્લાહ અલ્લાહ
અબતો મન્દરકે હું ચક્કરમે બીરહેમન બનકર
હાએ દીન કયુ કર ગુજારૂ કયા કરૂં
સર દરે મન્દરપે મારૂં કયા કરૂં

૧૯.

મએં બેચારી દુખભરી દુખીયારી બેનએન
અંધીઆરે પાતી રહી ઉજીઆરે દીન રએન
આજ એ કએસા કુદરતી ચમચમ ચમકા નુર
જીસકો દીલકી આંખને સમઝા શોલએ તુર

૨૦.

મોરા મન લાગો ધડકન રે ન માલુંમ કયુ ડરત મેરીજાં
જોર શોર ઠન ઠન તમામમે કયા ધુંમ ગુંજ ગુંજ બન બન

ધએલતા ધએલતા થરથર તનમન સનસન કાંપતા કાંપતા
જમાના જાના હમને ખબરે જાની ન જાંની—મોરા મન૦
અકેલે અકેલે ચલે હમ ભલે દમ અલમ ખુલાખુલાકે
પાલે ગલે લેલે ડાલે દરદર ફીરના સોધારના દીન તનમન
છોડે ચાંહાં એ કટકટ ધુમ કડકડ કડકડ તીકદાંન ધુંમ કટકડ
આજહી જાંની ન જાંની—મોરા મન૦

૨૧.

મીઠી પરી પહાડસા ઢેલ મીલા કઓનસે સુખ દેખે—મીઠી૦
ઈન્દ્રાસન નગરીસે બાંધી ગઈ પથરીસે
બદલા ન એ જાનતીથી આફત હો જાંપે—મીઠી૦
જાત ઘટી અખીઓમે બાત મીઠી સખીઓમે
ફાંસી ગઈ ઊલફતમે જાનપે દુખ ઝેલે—મીઠી૦

૨૨.

હાએ એ રોગ પરીકો હએ કએસા
દુશમનકોભી હોએ ન અએસા
હમપે રોગ જો પરીકા ટારે
કોઊ નાહી અએસા તએસા—હાએ૦
હાએ ઈલાહી કાંહાંકો જાઊં કીસકો હાલ સુનાઉં
જીમે આતા હએ એહી સંગસે સર ટકરાઊં—હાએ૦

૨૩.

ચાંન્દપે ઘહન અજબ પડા,
કએસા સંગી ગજબ પડા;
જીગર જાંન કયું કર ભલા જાંને પરીકો—ચાંન્દપે૦
તનપે ઘરા પાથરીઆ,
નયા રોગ નજર પડા;
નજર દેયાંન કયું કર ભલા જાંને પરીકો—ચાંન્દપે૦

૨૪.

હએ હએ ભારી આફત ઉતરી સુધ મોરી બીસરી
હાએ ઈલાહી કીસ બલ જાઊં કાસે પુછું બએદા નગીરી—હએ૦

નોહે જારી કરતે ગુજરી સબ પલ છીન હમરી,
એક લાચારી સઓ દુશવારી બેકસ બેબસ હું હાએ પરી—હએ૦

૨૫.

પ્યારે જાઓ રએન બાકી થોડી હએ,
બએરી આયોરે સવેરા આન ગમોને દીલ ઘેરા—પ્યારે૦
જયું જયું દેર હોતી જાતી હએ ઘટી જાંન મોરી જાતી હએ—બ૦
લાચારી હએ કયા કીજીએ આધી રએન ફેરા કીજીએ—બએરી૦

૨૬

એ હો જાનાં એ હો રોગી કાહે જાના હાંક દેના રૂપ મીટાકે,
હુ લેને આયા—એ હો જાનાં૦
દીલમે હએ જાંચા મરકે ટલીએ સચ કરીએ અલ્લાહ પાક કેહેના
—રૂપ મીટાકે૦

૨૭.

જાનકી અમન પ્યારે જાઓરે હો છએલ હમારે હો ભલા
અરે હાં હાં છએલ હમારે ઓ કનહીયારે—જાનકી૦
જાન જીં બદન મોરે હઓલન ટારી હો મએંવારી
બેકલ ઉલજ રહી—હો ભલા૦
પથ્થર તનકા ના ટલેરે ના જાનુ કએ સાલ
ભોર તલગ જો સાથ રહે ઊસે દુગના હો જંજાલ—જાનકી૦

૨૮.

ગર આપકી ખાતીર મેરી દુન્યાંમે એ તદબીર હો
ગરદનમે મેરી તઓક હો અઓર પાઉમેં જનજીર હો
આંખોકે ખાતીર તીર હો મીલતી ગલે શમશીર હો
સુલી મીલે ફાંસો લગે ફીર મઓત દામનગીર હો
મરકરભી શાયદ જાનપર આફત બીલાતાખીર હો
મેરેહી ખાતીર ખાસકર-દોજખ નયા તામીર હો
ઇસ્સેભી બહડકર બાત અગર વહેમો ગુમાંસે દુર હએ
મન્જુર હએ મન્જુર હએ મન્જુર હએ મન્જુર હએ

૨૯.

મુઝે નાદાન તુ અએ જાન ન જાન પ્યારી કહેના માન કહેના માન
કહેના માન—મુઝે૦
દીલ હએ પરીશાંન જાન હએ લબે જાંન આસાન હએ યાંહાં
રહેજાના દુશવાર હએ બાહરજાનાં જાનાં જાનાં મત કહો જાનાં
જાનેમે હએ કયા પહેચ્છાના સઓ જાનસે જાન ભી જાન કુરબાન
પહેચ્છાન પહેચ્છાન—મુઝે૦

૩૦.

હએ હએ એ બદન જો થા નીગોડા પથ્થર
થોડા થા જાનદાર થોડા પથ્થર
હએ હએ મેરે દીલપે તુને તોડા પથ્થર
પથ્થર ફોડેપે અઓર ફોડા પથ્થર
હએ હએ ઇન્દિરને તનસે જોડા પથ્થર
જોડનેભી મેરે તનપે છોડા પથ્થર
હએ હએ ન અજાબ એ બહોડા પથ્થર
પર શીશેપે ઢોલકે તુને છોડા પથ્થર

૩૧.

હમ દીલ કીસી પરીપે ન હરગીજ. લગાએંગે
હમભી પરીરૂખોંસે પરે ઘર બનાએંગે
મંદરમે બુતકો પુજને હરગીજ ન આએંગે
હમ દુર ડેરહ ઈંટકી મસજીદ બનાએંગે
હમ બુત જગેસે હીલકે કહીંકો ન જાએંગે
જીસકો ગરજ હો દઓડે હુએ આપ આએંગે
મર જાએં સરકો ફોડકે ફરહાદ બનકે હમ
શીરીંકી તલખ બાત ન હરગીજ ઉઠાએંગે
ફરહાદ સર પટકતા હુઆ પીછે આએગા
હમ જાંને શીરીં પહેલેહી અપની ગવાંએંગે.

૩૨.

બાદે બહારી આકે પુકારી ગુલકી સવારી આતી હય્એ
રાજકી પ્યારી રાજદુલારી રાજ કુંઆરી આતી હય્એ
હો ગુલકારીકી તઇયારો અએશકી બારી આતી હય્એ
હર હર ગુલબુન ગુલેતર ચુનકર રખો સબ સરપર ફીર મસનદપર
વો ગુલેબરતર દીલબરે સરવર અખતરે અનવર કરે દીલ ખુશતર
ગુલકો ખજીલ કરે કદમ ઉસપર ધરે જો હય્એ નાજુકતર ગુલસેભી બહડ
કર—બાદે બાહારી૦

૩૩.

સુઇઆં કાહે પઇઆં તોડે છઇઆં પ્યારી છોડ—સુઇઆં૦
હમને હુનરવરી સરવરી છોડી વાને દીલબરી છોડી મોરી આસ અબ
તોડ—કાહે પઇયાં૦
હય્એ ઇન્તેજારી પ્યારી કરે દીલદારી જારી હસરત હય્એ કર જોડ
સો મોરી પ્યારી નજરે હયાસે કુચ્છ મન ન ધરત અઓર નજર કરત
હરદમ મુંહ મોડ—કાહે પઇઆ૦

૩૪.

દીલપર છાએ અનરીત પીત છુપત બાત કબ નઇ નઇ—દીલપર
રહત દીલ તંગ તરસકે તનમે મન નીત ખટકત તકતક
હટકત ભર છલાંગ ભટકત ટુક ઝીઝકત દઇ દઇ—દીલપર.
જાપર મજનુ બન મન કાંપે થરર થરર સો નીસદીન પલછીન
વ્હો લએલી દીલતંગ ભઇ આસપાસ દમ લેત તરસ કર કએસી કરૂં
રાંમ રાંમ કએસી કરૂં રામ સારી મોરી રાજ લાજ ગઇ ગઇ—દીલપર૦

૩૫.

કોઊ મન ભાવન લાગોરે કયુંકર કરૂંરે ઇલાજ—કોઉમન૦
નઈ નઇ નેહા મન આઇરે માલીક રખીઓરે લાજ—કોઉમન૦

૩૬.

કોઇ દુન્યાંમે નીરાલા નહીં મર્દોસે હય્એ બાલા
ચમને હુસ્નકા લાલા હય્એ વોહી રંગતોંવાલા

વો સનોબરસેહી બાલા હુએ અજબ શાનસે પાલા
ઊસે સરસબ્જીમે આલા રખે અલ્લાહતઆલા

૩૭.

અજી અઓરતસે નીરાલી નહી ગુલજારમે બાલી
ગુલેરૂખપર જો હુએ લાલી ન કહી દેખી ન ભાલી
કહી ગુલનારકી ડાલી હુએ અજબ તઓર નીકાલી
ઉસે સરસબ્જીમે આલા રખે અલ્લાહુતઆલા

૩૮.

મોહે ચકતાઇ હરકી ધ્યાંનમે પડી—મોહે૦
વો મઓલા મઓલા આલા અઓલા બાલા બાલા શાંનોવાલાવો પ્યારા
દાતા—મોહે૦
માલી બીન ચમન ચમન બીન માલી કયા માલી કયા ચમન રહે,
જાં બીન તન બદન બદન બીન જાં કયા જાંન રહે કયા બદન રહે
—મોહે૦
જોબન બીન ફેબન ફેબન બીન જોબન કયા જોબન કયા ફેબન રહે,
દુલાહ બીન દુલહન દુલહન બીન દુલાહ કયા દુલહા કયા દુલહન રહે—મો૦

૩૯.

ઘડીમે જીસદમ ન હો કમાની ચલે ન ચક્કરકી જાં ફીશાંની
જો ગુંમ હો ચક્કરકી કુચ્છ નીશાંની તો ફીર નીકમ્મી રહે કમાંની
ઈસી તરેહ એ ઘડી જાંહાંની હુએ અઓરતો મર્દસે ચલાંની
ન હો જો દોનોમે એક જાંની તો ફીર નીકમ્મા રહા વો સાની—ઘ૦

૪૦.

અબતો દુન્યાકી ઘડી મુઝકો ચલાંની ચાહીએ
દીલકે ચક્કર કે લીએ કોઇ કમાંની ચાહીએ
બીન ઘડી ચલનેકે સબ પુર્જોપે જંગ આ જાએગી
જબ નીકમ્મી હો ગઈ દુન્યાકે કયાં કાંમ આએગી.

૪૧.

ખુબ તેરી બાત અબ મેરી સમઝને પાઈ હુએ
તુ કમાનીકે લીએ ચક્કરસી જો ચકરાઇ હુએ
દેર કારે નેકમે ફીર કીસલીએ ઠએરાઇ હુએ
ખુદ બખુદ તેરે લીએ ઘર બએઠે ન્યાંમત આઈ હુએ.

૪૨.

જો તુ ગુન સમઝત સુન હમરી મોરી સખી જએસા ન્યારવો મહે પ્યારા નજર આયા અએસા કોઊ બશર પાયા બોલો પુરા પુરા તોલો—જો તુ૦

ચાંદ ન દેખા મએંને તો અએસા ખાતી ખાતી હું મએં સ-ઓગંદ જગમે અએસા નહીં દીલબંદ દાતા મોરે દે વો ગ્યાંન કરકે ધ્યાંન લું પએછાંન હુએ ઇન્સાંન કોઈ સુલતાંન થા ગીલમાન—જો તું૦

૪૩.

પીઅરવા પ્યારી મન ભાયોરી હમ ચલેંગે જુરૂર હુજુર તલક પલમે કર ડાલેલખન જતન બ્રીજ નન્દન મોહન બુલાયોરી—પીઅરવા૦

મન ઊતાર લીઓ મીતુ હમપર ધરત રીઝાવકા લહેના
બહેના કહેના હમ જાંનારે ઝટપટ લાએં ઘર દીલબર
નીરખ પરખ કર સજની મનગુનપાયોરી—પીઅરવા૦

૪૪.

જબકે કલનદર બનબન ફીરકર બન્દર લેકર આતે હુએ
તાલી બજાના નીસદીન પલછીન બન્દરકો બતલાતે હુએં
તુને આકર કયું દીખાએ મોહે બન્દરવાકે ખેલ—તુને૦

ભોલે ભાલે મનકો ન ભાયે તોરા ખેલ ઇન્સાંનોને કએસે પાયા હુએવાંનોકા મેલ—તુને૦

૪૫.

કીસ ભોલે ભાલે દેશકે રહેનેવાલે હો તુમ ભોલેભાલે—કીસ૦
કીસ જા દેત બન્દરીઆ તાલી બાત સુની યા દેખે ભાલે હો તુમ ભોલે ભાલે—કીસ૦

નામો નીશાંન હુજુરકા પાંઉ ક્યોન મુરાદકે પાનેવાલે હો તુમ ભોલે ભાલે—કીસ૦

૪૬.

સંગલ જંગલ મંગલ હો ગયો હુઈ જો ગુજર તેરી
કંકર પથ્થર ગઓહર હો ગયો પડી જો નજર તેરી—સંગલ૦
કરમ કરમ તેરાહી પીઆરે સમઝત જીઆ મોરા
અબ્બસ હમરી સીફત કરત સીફતે હુનર તેરી—સંગલ૦

૪૭.

કાંહાં તુમ્હારી દુપટીઆ કાહાં હમારી શાલ
કાંહાં જરાસો રૂમલીઆ કાંહાં બરા રૂમાલ
વાંહાં તુમ્હારી ખોરદ રદ જાંહાં હમારા ખીયાલ
કમરકે સામને જુગનુકા નુર હએ કંગલ
અરીઓ અંધીઆરી નજર બનવા ડાલ
બદન મેરા ચંદા ચલન તેરા ગંદા તેરે ફંદેમે આએ
ન બંદા જનમ ફીરવા ડાલ—અરીઓ૦

૪૮.

તુમ્હારે કઓલસે સાબીત હએ અઓરતે કંગાલ
મગર કમીનકી ખાતીર હએ મર્દકા એ હાલ
દેખતેહી હુસ્ને અઓરત બીલબીલાતે રહેગએ શેહેદપર મખ્ખીકી સુરત ભોન ભીનાતે રહે ગએ—દેખતેહી૦
અરે ઓ મતવાર નજર બનવા ડાલ કાહાં તેરી ટોપી કાંહાં મેરા જામા મેરે જાંમેપે ટોપી અમામા સખ્હી બીકવાડાલ—અરેઓ૦

૪૯.

દીલ રાજી કરના બંદોકા તાઅત હએ ઠએરી મઓલાકી અજમત ઠએરી હુરમત ઠએરી દુન્યાંકી જો ઇબાદત ઠએરી મઓલાકી—દીલ રાજી૦
મઓલાકે જો પ્યારે ઠએરે કયા જાનેં અજી સાલીક ઠએરે માલીક ઠએરે મઓલાઈ જબ્બ આદત ઠએરી મઓલાકી—દીલ રાજી૦

૫૦.

અએસે ધોકા દેનેવાલે મએંને લાખોં દેખે ભાલે—અએસે૦
અએસે ચાલાકીસે આનેવાલે બેબાકી દીખલાનેવાલે ચાલોંસે કુસલાનેવાલે જાલોંમે ઉલઝાનેવાલે—ધોકા૦

અએસે અપને જીકે બહેલાનેકો પહેચ્છાને તુ પહેચ્છાને તુ મરે જીપે બીતી હએ વોહ કયા જાને તુ કયા જાને તુ છોરો છોરો અએસ બાતેં કરતી હએ તુ કએસી બાતેં સમઝા અએસી તએસી બાતેં જએસી તુ હએ વએસી બાતેં—ધોકા૦

અએસે રાજાજીકી આબાદીકો ગએરત નગરી પહેચ્છાનેથા અએસે ઉસમે જઓહર નીકલેં કયા જાનેથા કયા જાનેથા તઓબા તઓબા બારી તઓબા કએસી હએ અહે ખ્વારી તઓબા કએસી અહે બીમારી તઓબા કરતા હુ સઓ બારી તઓબા દેને અએસે દમ તેરે દાઓં સમઝે હમ મુઝેહ દે સકે ન ગમ તુઝેહ જાનતાહું કમ અજી જાઓ જાઓ દેખો ભાલો મુહમે પાની ભરનેવાલે—અએસે ધોકા૦

૫૧.

બોલ રીજા લે તેરે મુહમે પડે છાલે તુઝે ડસે સાંપ કાલે એ દોઆ કરૂ,
કઓન તેરા ધાટ મોલી કએસી તુઝે બાટ તેરી કયા હએ થાંહાં
ચાટ કુચ્છ પતા સુનુ;
કઓન તેરા પ્યારા કોસને જુતીપે ઉતારા તું હએ રંડુઆ યા
કે કુંઆરા કોઈ જવાબલું,
ભેદબતા અરેદની ભેદ બતા કોઇ અતાપતા અરે બએલ નથા
કીસ નાથમે તુ—બોલ રીજાલે૦

૫૨.

સમઝ ગવાંરી તુઝે ગધેકી સવારી તેરી બહડે એ બીમારી મએં દવા નદું
રાસ્તેકે કાંટે કોઇ આન તુઝે છાંટે તેરે નાક કાન કાટે મએં સવાબલું;
સુનરી દીવાંની મેરી દેખકે જવાંની તેરી ચાલ મસ્તાની મએં
બ્યાહાભીહું બીન બ્યાહાભીહું,

ભેદ મીલા અરી બલા ભેદ મીલા તેરા જીગર ખુલા અરી ચલી
ભલા કીસ ઘાતમે તુ કીસ ઘાતમે તુ—સમઝ૦

૫૩.

આતીશે ઇસ્ક વો હુએ જીસમે સમન્દર જલજાએ,
એક શરર જાએ જો પથ્થરમેતો પથ્થર જલજાએ—આતીશે૦
પરે પરવાનાં હુએ કયા શમેરૂખે જાનાપર,
ગર ફીરીશતાભી કોઈ આએતો શેહપર જલજાએ—આતીશે૦
તન બદન ફુંક દીઆ હુએ તપે ફુરકતને મેરા,
કયા અજબ હુએ જો મેરે જીસમસે બીસતર જલજાએ-આતીશે૦

૫૪.

ઇશ્કીઆરા કાતીલ બનકર માર માર કરતા,
તનમન સારા આખીર ધુંન કર તાર તાર કરતા—ઇશ્કીઆરા૦
આશીક પ્યારા કાફીર બન કર દીન ખ્વાર કરતા,
ઇશ્કિમારા બન બન ફીર ફીર જાન જાર કરતા—ઇશ્કીઆરા૦
તનમન રજકર અનધન તજકર મજહબ રદ કર જાંપર બદ કર ગુન અઓગુન કર ધુંન બેધુંન કર અનસુની સુનકર; પડકર ગીરકર દરદર ફીરકર નીસદીન ભરકર એક દીન મરકર; ખાતીરે દીલબર જાં ની સાર કરતા—ઇશ્કીઆરા૦

૫૫.

સરવર ભટકતી ન ચલો તોરી સમઝસે હારી મએં બેચારી,
ફ્રીજનારી અલગ થલગ જલી કટી કહત કાહે ઠારી—સરવર.
તુતો બીના પીતથી ફીર મન કાહેકો ઠોલત બોલત અબ બાર બારકયું મોહે છેડત ઘેરત મએં લાજન મરી જાતહું મન પ્યારી—સરવર

૫૬

એરી સખી સાવન આયો બરખા રૂત આ ગમા,
નએનાં તપત હુએ પ્રાન પ્યારે કાહન બીના—એરી૦
ચઉં અઓરસે ઘટા ઊમડ ઘુમડ ઘેરી આઈ,
મોરી છતીઆં દરકી જાએ પ્રાન પ્યારે કાહન બીના—એરી૦

૫૭.

જો જી ચાહે ચુનો ફુલ વલે હએ એ બડી ભુલ,
કરો ફુલ જો મકબુલ બીના મરજી બાપકે.
સુનો બંદીકી એ અર્જ રજા બાપકી હએ ફર્જ,
બડા ભારી હએ એ કર્જ રહે સોર ન આપકે.

૫૮.

હએ નસીબ નેક હમારા શુકરાંનાં હઓ મઓલાકા,
જાંનકો ધ્યાન થા જીસકા વો ફુલ નીરાલા તાકા.
દીલરૂબા સીતારા ચમકા રઓશન હએ ચેહેરા વાકા.
જો ચાંદકો દે હએરાંની અઓર મેહેરકો દે પીરેમાની
જો જગમે હએ લાસાની જીવટ અલબેલા બાંકા,
તુમ ધ્યાંન ધરો બાતીનકા કયા ફુલ ખીલા આ નીકલા.

૫૯.

જહાંનકે બશર બને મુનશી,
ધરતી સારી બને તખ્તી.
જગકે દરીઆ બને સીઆહી,
તોરી નવાજીશ લીખી ન જાએ પુરન આસ ભઈ—જહાંનકે૦

૬૦.

કયા હમ પલટનમે ભરે હુએ હએ લછછન છપ્પન લાખ,
કુસલાઊ ફસાઊં બહેકાઊં ભુલાઊં એહી હએ મેરી બાત;
પકડ જકડ રગડ અકડ બતાકે મારૂં હાત,
તડક ભડક ફડક કડક સુનાકે મારૂ લાત;
તુમે કોઊ કયા જાને મુઝે સબ જગ જાને લાખો કાટે ગાત—કયા૦
સંએંકડોં ઉલટી સએંકડોં સોધો જોડકે લુટે તન,
ઇજ્જત લુટી ધનભી લુટા સએંકડો લાખો મન;
તુને કયા લુટા જો લુટા મએંને લાખોં ગાંઉ,
તુમતો સબ હો ઝુટે ઝુટે હમ ગુલશનકે ગુલબુન બુટે;
સાતોં દીપકે ગાઉં લુટે ડાંકુ મેરાનાંઊં—કયા૦

ચાર બરસમે ચઓગના કરકે સીમોજરસે હલી ભરકે છ
એલા લઓટે ઘર,

હમ છએલાતો નામ ન લેવે ઘરકા આધા દામ ન દેવે ફુટા એક
બાદામ ન દેવેં કભી ઊભર ભર;

જીસકો ચાહે ઇજજત દેવેં જીસકો ચાહે જીલ્લત દેવેં જીસ્સે,
ચાહે ન્યાંમત લેવેં જીસ્સે ચાહેં ખીદમત લેવેં હમકો કીસકા ડર;
જો કોઇ આ હાકોમકો પુછે પહેલે આ કર હમકો પુજે સર અઓ,
ધાએ કદમ કો પુજે અએસે હએ હમ સબસે બહડકર સરવર;
બરતર મેહેર મુનવ્વર બાકી સબ કમતર—કયા હમ૦

૬૧.

ન બોલો તારા તારા વો તારા હએ ન્યારા ન બોલો તારા તારા,
વો આંખોકા તારાં નસીબોકા તારા ખુદાને ઊતારા—ન બોલો૦
ચન્દરપે દાગ કારા સુરજ હએ આગ સારા ચન્દર સુરજસે
પ્યારા નસીબોંકા તારા ખુદાને ઉતારા—ન બોલો૦
સાફ કહે દુંગી જો પુછેગા કોઈ હશ્રકે દીન,
મએં ગુન્હેગાર નહીં હએં એ ગુન્હેગાર આંખે
મજનુકો દેખીએ લએલાકી આંખસે,
વામીકકો દેખીએ ઉજરાકી આખસે—તારા ન બોલો૦

૬૨.

એ મોરે પીતા પ્યારે મન મોરે લગી હએ આગ,
કએસે ખોઉ કએસે ખોઉ પ્રાંન છોડકે બેશક સોઊ;
હરદમ હમદમ ગમ રહે મનમે નીસદીન પલછીન દમ ઘુટે તનમે
હાએ—એ મોરે૦

લાડ પ્યારકી પાલી બાલી સુખસુખ રહેજાએ,
રાજ બાગકા માલીવાલી નીરખોટ બતલાએ;
જીસ્મજારહુ ચશ્મજારહું જાંનીજાર હું દીલફીગારહુ,
સોગવાર હું બેકરારહું હાએ—એ મોરે પીતા૦

૬૩.

જએ બોલો ખુશીકે દમકી રૂત ભાગી હમારે ગમકી—જએ૦

પુરી હો મનસા પ્યારીકે મનકી નેક ઘડી આન ચમકી કરો કરતા
રકો શુક્રકે સીજદે નજર દીખાઇ કરમકી—જએ૦

૬૪.

લો ચોરી ખુલી તુમ્હારી દેવસવારી કરકે ન્યારી બાગ બાડી
લુટી સારી પરસ્તાનકી દુલારી
તુમ જુઆરી બડે લબારી સંગ તુમ્હારે દીલબર પ્યારી ખેલ,
ખેલ બાજી હારી પીશેમાનથી બેચારી;
બદકારી સુની ન્યારી સંગ સીધારી દેવન પ્યારી દીલકે,
શીશેમે ઉતારી દેવ જાન તકકી કુઆરી—લો ચોરી૦

ચોરનકો તાજ કએસા જુઆરીકો રાજ કએસા બદીકે ચલન
બીચ ઝુટી સરદારી—લો ચોરી૦

ચોરતો હો તુમ પુરેપુરે આંખ ચુરાકર પરીયાં ધુરે,
માલ ચુરાકર હાથમે લાએ ફુલ ચુરાકર ઘરકો આએ—ચોરી૦

૬૫.

અજી હાલ સુનો મેરે જીકા મએં ચેલાહું એક દેબીકા,
દીલ જાંન ગયા મુઝ આસીકા જો મતલબ હએ શાહેજાદીકા—અજી૦

પર બાયસ હએ લાચારીકા હએ પુજા કાંમ પુજેરીકા મુઝે હુકમ
નહી હએ શાદીકા—દીલ

૬૬.

દેબીકો મનાઉં બતીઆં યું સારી આજ નીપટ ગઇ—દેબીકો૦

સુભ ઘડી વો ઘડી જાઉં વાકે દવારે ચેરી તીરથીયોંકી—બતીઆં૦

૬૭.

ઓ દેબી તોરે દવાર શાહી દરબાર પુજન ભજન કારન આએ૦
મન્સા ઉનકી પુરન કર સોનેકા છતર દેવે બંધાએ—ઓ દેબી૦

તુલસી પતર સન્દલ ચન્દન અન્ન ધન્ન જલ પાંન ફુલ ફલ
પુજન ચહડાએ આરતી ગાએ અઓર જો તુ ચાહે માગે તુરત તોહે
વો દેવે મંગાએ—ઓ દેબી૦

૬૮.

તુમ કઓન બશર હો કોહાંસે આએ હો એ આદમજાદ
કીસ ફીકરમે હો કીસ જીકરમે હો કયાચાહાતે હો ઇમદાદ
કીસ તઓરસે તુમકો અયાં હુઆ મુઝ દેબીકા ઇસરાર
કીન બતાદીઆ અઓર પતા દીઆ ઇસ મનદરમે અઓતાર.

૬૯.

આસા સારી જીકી પુરન જાને હુ—આસા૦
જએસા ચેરા તોરા તાજ ચેરી મોહે કીજે આજ, સંજોગ
કરકે જી શાદી કોરાએ—આસા૦

૭૦.

યા કરીમના યા રહીમના મોરા નાદીર ગુલબદન થા જો સંગ,
આજ રંગ લાયા અંગ અસલી ઢંગ— યા કરીમના૦
તુમ પ્યારે હમારે યાંહાં આ મીલે આજ સઓતન પ્યારી કે ફુલ
ખીલે મોરે નએના ભએ મુફતમે બદનામ કોજે આમ નેક
કામ—યા કરીમના૦

૭૧.

મએં દુખીઆ નહીં આઈ ભાઇરે.—મએં૦
શાંને ખુદાઈ મોહે ખીંચ લાઈ,
નુરપે ખાક જમાઇ ભાઇરે.—
રાખકે અન્દર આગ દબીથી,
આજ હવાને ઉડાઈ ભાઇરે.—મએં૦

૭૨.

વોહ ફુલવાલી પરી દેખલો જરી, મેરી જાંન છુટી.
કએદસે દુખ ભરી; પરી હુ—દેખલો
મીલ ગયો આકે આખરી, મેલોંસે મેલ,
જો ગએર પાકે ગીરી દેખલો જરી—વોહ.

૭૩.

ઇનકી મહોબ્બત પ્યારમે બંદી ફસી આજારમે
ઇન્દરને દીઈ એ બદ દોઆ પથ્થર બનુ સંસારમે

જબતકકે અપની જાતકી અએોરતસે એ હારા ન હો
બેકસ ન હો બેબસ નહો લાચાર બેચારા ન હો
મુઝસે રજા પાકર ઉધર શાદીપે એ પ્યારા ન હો
બાંતક હમારે જીસમકો પથ્થરસે છુટકારા ન હો
ભલા હુઆ નઇ દએોલત લુટી, મએં
પથ્થરસે છુટી—
તુઝ સાજનકી મેહેરે દયાસે; દુખ
મટકી મેરી કુટી—

૭૪.

કોઈ રબકી મરજી કયા જાને દુન્યાં મતલબ આપના જાને
જો જીસપર બીપતા બીતી હએ વો જાંને યા મએોલા જાને—કોઇ૦

જો મએં જાનું તુ કયા જાંને ફરમાયા ઇન્દર રાજાને નુરીમે નુર સમાં જાને આદમકો આદમ પા જાને જબ રંગમે રંગ મીલા જાને તબ તનસે સંગ છુટા જાંને—કોઇ રબકી૦

૭૫.

કયા હીલા પાયા ગએબી શાદીકા રાજા ઇન્દર ગુન તેરા
બાકી નુરીને માના ગુન તેરા જુગ પાયા પુરાપુરા શાહીનશાહીકા—કયા૦

છુટા ગમ ટુટા સંગ પરીકા કયા ખુલા ઇન્દ્રબલીકા સરૂપા હમરો રાજ પુતર ચતુર ચતરા દેખ ચતંરાઇ મેલ મીલાયા અનુપા—કયા૦

અરબન બરબન ગુલબુન જમે જમે પદમન સંખન ગુલશન બને બને નરગસ સએોસન ઘને ઘને સુને સુને ઊનમેસે બનીબને દો ગુલ ચુને ચુને—કયા૦

તમાંમ શુદ.